סמג עשין כז טוש"ע א"ח

סי" קס סעיף ו [וברב אלפס ברכות פ"ח דף

[:מל

בו ב מיי שם הלכה ט

וע"ש טוש"ע שס מעיף ז [וברב אלפס שס]:

בח ג מיי׳ שם טוש״ע שם

י שם ה״בן:

בש ה מיי׳ שם הלכה ג וע"ש סמג שם

טוש"ע א"ח סי׳ קנח סעיף

ל ו טוש"ע א"ח סי׳ ריג

ברכות הלכה טו סמג עשין כו טוש"ע א"ח סי

קלג סעיף א [וברב אלפס

שם מה.]: שם מה.]: לב ט מיי פ"ו מהלכות

קסא סעיף ד: לג י מיי' פי"א מהלכות

מרומות הלכה ז ופי"א מהלכות מקואות

הלכה יא:

רבינו גרשום

ברכות הלכה ד חמג

פ״ה מהל׳

:סעיף א לאוח מיי' פ״ה

א) יומא פג: [ע"ש דאיתא

ים) יוננט פג. [ע"ם לטינט והיינו דתנן כו' ולריך תיקון שס], 3) [זהו כהיינו דתנן כו' דאיתא ביומא הנ"ל ואפשר דהך ר' אבא גופו תני להך דאיתא מים ראשונים כו' הטכר ביומא הכ"ל וע' כתובות פא. והתניא ר' אבא כו' ולפ"ו ל"ל ביומא הנ"ל והיינו דתניא], ג) [תוק' דידים פ"א ה"ו ע"ש], ד) [יבמות כ. ושם נסמן], ל) חגיגה יח:, ו) ברכות מה:, 1) [מדרש מנחומה בלק יח], ק) ל"ל הנהיגוה, ע) ול"ל כאן], י) [וע"ע חוס' סוכה יט: ד"ה טיט וחוס' זבחים

תורה אור השלם ו. וכל אשר יגע בו הזב וְיָבֶינוּ לֹא שְׁטַף בַּפְּיִם וְכָבֶּס בְּגָדְיוּ וְרְחַץ בַּפִּיִם וֹבָבֶּס בְּגָדְיוּ וְרְחַץ בַּפַּיִם יטמא עד הערב: . ויקרא טו יא

כב. ד"ה למעוטין,

גליון הש"ם

גמ' האכילו בשר חויר. עיין נ"י י"ד סי' קיז:

הנהות הב"ח

(א) גמ' השתא כל גופו טובל בהן פניו ידיו: (ב) תום' ד"ה חמי וכו' מוקי לה חזקיה וכו' ורבי יוחנן דשרי הכא ס"ל כל' יתוק (גו המכוים ל בל בתרא: (גו) ד"ה מים וכו' למי מקוה משלים למי כיור ולכדיטים: (ד) ד"ה :דעיקר

→)⊕(< הגהות מהר"ב רנשבורג

א] גמ' כי אתא רב דימי אמר מים הראשונים. נ"ב ניים האתשומים. נייב ב"י בי"ד ססי" קי"ז ישראל רשע או שעת השמד הי' והיו מחזיקים עלמס לגוים בפרהסיא דאל"ה הא אסור לעשות מחורה בדבר האסור מן . ועיין מהרש"א בלשון רש" בד"ה האכילו וכו' דמפרש מדמנו חה שלא כהרב"י:

מוסף רש"י

מים הראשונים האכילו המוחרים ומאכילם. ומוכר יים בשר חזיר מבושל, ישראל לפונדק וראהו כשהמב . שלא נכול ידיו לאכול ונתן לפניו פג:). מצוה (יומא ליחלק. ולברך כל אחד בפני עלמו, בין ברכת המוליא בין ברכת המזון (ברכות מה:).

שימה מקובצת

. מצוה לשמוע דברי חכמים שתקנוה. נ"ב כאן רמוז מה שתירץ הרשב״א ו"ל בקושיא שיש כאן :ש"ש

הארילו נשר חזיר. שהיה חנוני ישראל מוכר בשר שחוטה לישראל הדבה דהוו שדו מיא מפומא דחצבא. והא דאיעכב ולא עשה ומבשל ומאכילם וכשהעובד כוכבים בא בחנותו מאכילו נבלות ובא יהודי אחד לאכול ולא נטל ידיו וכסבור זה שעובד כוכבים הוא

בתרא דיומא בעובדא דכידור איכא

למ"ד הטלה ואיכא למ"ד לא הטלה

אלא אפקה: וסימניך. שלא תטעה

מי מהם אמר הוליאו ומי מהם אמר

הרגו: אתא רב דימי אמר אפקה

המה רבין המר קטלה. הרחשון

הוליאה והשני הרגה אחוז הסימו

כאילו שניהם נעשו בה גירושין והריגה

ושוב לא תטעה דודאי אין להחליף

ולומר הראשון הרגה והשני הוליאה

והם היו יודעין דרב דימי אתא מארץ

ישראל מקמי רבין: **חדא מהני כו**'

לחומרא. ראשונים בשר חזיר כרב

דימי אחרונים הרגו כרבין. בשר חזיר

חמור מנבלה דאית ביה תרי איסורי:

אין נוטלין מהם. מים הראשונים

ופליג אדלעיל וחזקיה תנא הוא:

רבן גמליאל ברבי. בנו של רבי ואוכל

טהרות היה: חמי טברית חוקיה

אמר אין נוטלין מהם לידים אבל

מטבילין בהן הידים. אי איכא מ'

סאה: כל גופו טובל בהן. אם נטמא

ראויות הן לטבילת כל גופו: אבל

לא פניו ידיו ורגליו. אם טבל בהם

פניו ידיו ורגליו אין טבילה עולה לידים

ולאכילה: השתא כל גופו כו'. הלא

אף טבילה עולה לידים יותר מן

הנטילה כדאמרינן בחגיגה (דף יח:)

נוטלין לידים לחולין ולמעשר ולקדש

מטבילין אלמא טבילת ידים עדיפא

ולכל גופו חזו לטבילה לידיו לא כל

שכן: נמקומן. בחיבורן אם בא

להטביל ידיו בהן: דל"ע שפיר דמי.

דשם טבילה עליהם ככל מעיינות

ומקוואות: משקל מינייהו במנא.

לשפוך על ידיו כדין הנטילה: דכ"ע

אסור. דכי תקון רבנן נטילה לאו

בחמין תקון והני גריעי מחמי האור

שלא היתה להן שעת הכושר:

דאפסקינהו בבת בירתא. חריד הלר

והמים פונים שם ואין שם שיעור מקוה

אבל מחוברין למקוה דגזירה בעלמא

הוא אטו מנא: שנפסלו משתיית

בהמה. כגון סרוחין או חמי טבריא:

בקרקע כשרין. להטביל ידיו דהח

מהוה נינהו אבל נטילה לא תהנו רבנו

אלא בראוין לשתיית בהמה: אבל לא

פניו ידיו ורגליו. אפילו דרך טבילה.

פניו ורגליו משום ידיו נקט להו וחורחה

בעלמה נקט: נט"י לחולין מפני

סרך תרומה. הולרכה שהידים שניות

ופוסלות את התרומה אבל חולין לא

מהני בהו שני ומפני סרך תרומה

שירגילו חוכלי תרומה ליטול ידיהם

ס הנוהגת בחולין: אומלוה לשמוע דברי

חלמים. שתקנוה: רבא אמר.

דאורייתא היא מצוה כרבי אלעזר בן

ערך: מכאן סמכו. כדמפרש ואזיל:

הח שטף. במים את ידיו טהור

מנגיעתו בזב בתמיה: אלא ה"ק.

הנוגע בזב ומי שאינו שוטף את ידיו

שניהם טמאין ואסמכתא בעלמא

היא: ופליגא דרב נחמן דאמר.

גסות הוא ואסור לנהוג עלמו

והאכילו בשר חזיר": הוליאו אשה מבעלה והרגו אם הנפש. בפרק גברא גופיה דשתי: הבור הזקיה אמר אין נומדין מהם חזנהו דקא שדו מיא מפומא דחצבא אמר אי הוה ידענא דרגיליתו למיעבד הכי לא איעכבי או סכי אתא רב דימי אמר מים הראשונים •האכילו בשר חזיר אחרונים הוציאו את האשה מבעלה כי אתא רבין אמר ראשונים האכילו בשר נבלה אחרונים הרגו את הנפש אמר רב נחמן בר יצחק וסימניך אתא רב דימי אפקה אתא רבין קטלה ר' אבא סמתני חדא מהני וחדא . מהני לחומרא איתמר חמי האור חזקיה אמר אין נוטלים מהן לידים ורבי יוחנן אמר אנומלין מהם לידים אמר רבי יוחגן שאלתי את רבן גמליאל בנו של רבי ואוכל מהרות ואמר לי כל גדולי גליל עושין כן חמי מבריא חזקיה אמר יאין נומלין מהם לידים אבל מטבילין בהם הידים ורבי יוחגן אמר כל גופו מובל בהן אבל לא פניו ידיו ורגליו השתא כל גופו מובל בהם פניו ידיו ורגליו לא כ"ש אמר רב פפא במקומן דכולי עלמא לא פליגי דשרי משקל מִינייהוֹ במנא דכ"ע לא פליגי דאסיר כי פליגי דפסקינהו בבת בירתא מר סבר גזרינן בת בירתא אמו מנא ומר סבר לא גזרינן כתנאי סימים שנפסלו משתיית בהמה בכלים פסולים בקרקע כשרין רבי שמעון בן אלעזר אומר אף בקרקע מובל בהן כל גופו אבל לא פניו ידיו ורגליו השתא כל גופו מובל בהן (6) ידיו ורגליו לא כ"ש אלא לאו דפסקינהו בבת בירתא ובהא פליגי דמר סבר גזרינן בת בירתא אטו מנא ומר סבר לא גזרינן אמר רב אידי בר אבין אמר רב יצחק בר אשיאן נטילת ידים לחולין מפני סרך תרומה ועוד משום

מצוה מאי מצוה אמר אביי סימצוה לשמוע דברי חכמים רבא אמר מצוה לשמוע דברי ר"א בן ערך דכתיב יוכל אשר יגע בו הזב וידיו לא שמף במים אמר ר"א בן ערך מכאן סמכו חכמים לנמילת ידים מז התורה אמר ליה רבא לרב נחמן מאי משמע דכתיב וידיו לא שמף במים הא שמף מהור הא מבילה בעי אלא הכי קאמר ואחר שלא שמף ממא אמר ר' אלעזר אמר רבי אושעיא לא אמרו נטילת ידים לפירות אלא משום נקיות סבור מינה חובה הוא דליכא הא מצוה איכא אמר להו רבא לא חובה ולא מצוה אלא רשות ופליגא דרב נחמן ∘דאמר רב נחמן הנוטל ידיו לפירות אינו אלא מגסי הרוח אמר רבה בר בר חנה הוה קאימנא קמיה דרבי אמי ורבי אסי אייתו לקמייהו כלכלה דפירי ואכלו ולא משו ידייהו ולא יהבו לי מידי ובריך חד חד לחודיה שמע מינה תלת שמע מינה אין נטילת ידים לפירות וש"מ יאין מזמנין על הפירות ושמע מינה ישנים שאכלו מצוה ליחלק יתניא נמי הכי שנים שאכלו מצוה ליחלק יבמה דברים אמורים שהיו שניהם סופרים אבל אחד סופר ואחד בור סופר

בגסות הרוח ולאו רשות היא: **ולא יהבו לי מידי.** שלא חשו ללרפני עמהם לזימון דקסברי אין מזמנין על הפירות לומר נברך:

וש"מ. מדברכו כל חד וחד לחודיה לאחריהם ולא יצא האחד בברכת חבירו שמע מינה בשנים מצוה ליחלק הואיל ואין כאן שלשה:

מברך ובור יוצא תנו רבגן "נטילת ידים לחולין עד הפרק 'לתרומה

בעלמו כן או שלא הודיעם לפי שהיה ירא שיקפידו עליו שאר השדים אם היה מודיע אי נמי אין מועיל אא״כ שדי להו ההוא לידים. והא דתניא לעיל (דף קה.)

מים ראשונים נוטלין בין בחמין בין בלוגן מוקי (כ) חזקיה כלישנא קמא דר׳ ינאי דלעיל כשאין היד סולדת וכאן איירי כשהיד סולדת בהן ורבי יוחנן דשרי הכא בלשון בתרא דמוקי לה אע"פ שהיד סולדת מותר ובחנם פירש בקונטרם דחוקיה תנא

הוא ופליג אברייתא דלעיל: דפםקינהו בבת בירתא. והא דאמרינן בפרק ג'

מינין (מיר לח.) דרביעית דמקוה בטלי בטלוה היינו לענין מחטין ולינורות אבל שרי להטביל בהן ידיו א"נ לגמרי בטלוה אף לידים והכא במחוברין למקוה וכן פירש בקונטרם:

מים שנפסלו משתיית בהמה בכלים פסולין בקרקע כשרין. נפ״נ

דזבחים (דף כב.) אמרינן כל המשלים למי מקוה משלים למי (ג) באר ולרביעית אינו משלים למעוטי מאי אילימא למעוטי טיט הנרוק היכי דמי אי דפרה שוחה ושותה ממנו אפילו לרביעית נמי משלים פירש שם בקונטרס וכשרים הן לידים כדאמר בפרק כל הבשר מים שנפסלו משתיית בהמה בין בכלים בין בקרקע פסולין הא לא נפסלו כשרין ואגב ריהטא לא עיין ש כן ואם תאמר דהתם קאמר ואי דאין פרה שוחה ושותה ממנו אפילו למקוה נמי לא והכא משמע דלכ"ע טובל בהן כל גופו ונראה לפרש דהתם מיירי שנפסלו משתיית בהמה מחמת שהטיט עב כל כך שאינה יכולה לשתות דאו אין שם מים עליו אבל הכא איירי בללולין הרבה אלא דמאים ומסרחי ומחמת כך אין הפרה יכולה לשתותי: מצוה לשמוע דברי חבמים. וא"ת והלא משום סרך תרומה תקנוה וא"כ מאי ועוד

וי"ל דתקנו משום נקיות: מצוה לשמוע דברי רבי אלעזר בן ערך. פירוש דחסמיך

ליה קרא דלאו דרשה גמורה (ד) דעיקר קרא אתא לכדדרשינן בנדה (דף מג.) מה ידיו מאבראי:

ושמע מינה שנים שאכלו מצוה ליחלק. מימה לר"י מנא ליה דמצוה ליחלה דילמא רשות כמ"ד בריש פ׳ שלשה שחכלו (ברכות מה.) דחם רצו לזמן מזמנין דפלוגתא היא דרב ורבי יוחנן ועוד קשה דהתם לא פליגי אלא בפת שיש עליו תורת זמון בג' אבל

פירות דאין מזמנין עליהן כלל כדאמר ש"מ דאין מומנין על הפירו' פשיטא דמלו'

מים ראשונים האכילו בשר חזיר. ל) כלומר ההוא דישב לשלחן כי לא נטל וכסבור כוכבים הוה והביאו לפניו בשר חזיר: אחרונים בשר חזיר: אחרונים הוציאו אשה מבעלה. דההוא דאפקיד כסא ויצא לשוק בדלא נטל ידיו מיח אחרווים והיה רשע הכיס לאשתו ובא לאשה ואמר לה חוי לי הרים לי סימן נתן לה שאכל עדשים וכשבא לביתו וסיפרה לו הדברים וגירשה. חד מהני וחד מהוי לחומרא. כלומר מיח חזיר אחרונים הרגו את הנפש כלומר לא סבירא חמי האור חזקיה אמר אין . נוטליז מהם לידים. כלומר מים ראשונים: פסקינהו במנא. כלומר דנטל מהם בכלי: דפסקינהו בבת בירתא כלומר שהיו עושין בצידי הנהר כמו צינורות ב-שהולכות לשדות ומשקין המים במקום רביתא דנהרא אלא בצינורות מקום פליגי אם יכול אדם לימול ידיו את לאו מיח שנפסלו משתיית בהמה. כלומר שלא היו נקיים רכלים פסולים ליטול מהם ידיו בקרקע כשרים: טובל בהם כל גופו אבל לא ידיו ורגליו לענין קידוש ידיו ורגליו לעבוד עבודה: מר סבר גזרינן כלומר דר׳ . שמעוז בז אלעזר סבר אבל לא ידיו ורגליו דגזרינן אטו מנא ות"ק סבר בקרקע כשרים אפי' בבר בירתא דלא גזרינן אטו מנא (אלא) משום סרך תרומה כלומר שאם אכלו חולין בלא לתרומה והיו אוכלין אפי תרומה בלא נטילת ידים: טמא כלומר אפי' טהור שלא שטף ידיו טמא לאכול אפי׳ חולין. ופליגא דרב נחמן כלומר

א) ל"ל דהוא ישב על השולחן לאכול ולא נטל ידיו וכו׳.

ייי. דאמרינן רשות הוא ליטול ידיו